

Толеслав
Лесичан

Пригоди

Синдбада мореплавец

 Кальварія

Анотація

Часом повість нагадує коктейль із різних казок: про золоту рибку й про Коція Безсмертного, перевтіленого в чаклуна Барбеля. Тільки тепер його смерть – у кінчику рибальської вудочки... Для арабського Синдбада подорожі – невід’ємна частина життя, оскільки він купець, натомість у книжці польського письменника жага подорожей переходить то в манію, то в божевільне гоніння за принцесами й свіжими враженнями. Пригоди замішані на кумедному абсурді. Всі Синдбадові біди трапляються з ним через адресований йому лист Морського Диявола. Виходить, що жага мандрів – диявольські підступи. Це щоб діти раз і назавжди собі згадали. Якщо ж придивитися пильніше, то нещастя переслідують хлопця з вини одного великого графомана з амбіціями. Цього графомана звать дядько Тарабук, і він – найцікавіший образ у повісті поряд із бешкетником Морським Дияволом. Тарабук – поет, точніше віршотворець, римач. Дядько висміюється з любов’ю, але нещадно: «Дядько Тарабук кохав поезію, але ненавидів граматику. Писав він з помилками і зазвичай робив дві-три помилки на слово...» Тарабукові вірші позбавлені сенсу, навіть риби на морському дні

плюються від списаного ним паперу, а справжній поціновувач поезії Морський Диявол вважає, що «і осел писав би краще». Звідки цей сарказм на адресу поезії авангарду й символізму? Питання лишається відкритим. Хтозна, можливо, все просто й авторів справді допекли своєю неграмотністю численні віршомози...

ISBN 978-966-663-227-5

Болеслав Лесмян

**ПРИГОДИ
СИНДБАДА
МОРЕПЛАВЦЯ**

Вступна пригода

Мене звать Синдбад. Живу я постійно в Багдаді. Батьки мої, помираючи, залишили мені у спадок тисячу мішків золота, тисячу бочок срібла, сто палаців, сто садів і один кутній зуб мого прадіда, що його мій батько зберігав у шкатулці з чорного дерева як рідкісну пам'ятку. Мій прадід усе життя страждав від зубного болю і час від часу що іншого зуба повинен був виривати, тож нарешті лишився в нього один лише кутній зуб. Помираючи, наказав вирвати і того останнього кутнього зуба, який перейшов у спадок від мого діда до мого батька, а від батька до мене. Це був звичайний, зіпсований і почорнілий зуб. Я

певен, що на світі можна знайти багато таких самих зіпсованих і почорнілих зубів, але не кожен потрапляє у шкатулку з чорного дерева, аби стати рідкісною пам'яткою. Цей — потрапив. Не раз, роз глядаючи його шанобливо й зацікавлено, я уявляв собі, як же цей зуб болів колись у мого прадіда.

Після смерті батьків я жив у палаці разом зі своїм єдиним дядьком Тарабуком. Дядько Тарабук був поетом. Він майже щодня складав вірші, а потім читав їх так голосно, що в нього починало боліти горло і він мусив полоскати його ліками, які старанно ховав від людських очей, суворо зберігаючи таємницю. При цьому твердив, що горло в нього зовсім не болить і тому немає потреби полоскати його ліками.

Дядько Тарабук кохав поезію, але ненавидів граматику. Писав він з помилками і зазвичай робив дві три помилки на слово.

Він, щоправда, соромився свого нецтва й твердив, ніби робить помилки навмисне, аби мати потім можливість і приємність правити свої твори. Але я, правду кажучи, ніколи не бачив, щоби дядько Тарабук поправляв колись написаний вірш У дядька Тарабука був розкладний столик, срібний каламар і золоте перо. З тими знаряддями ходив він на берег моря, сідав над берегом і, дослухаючись до морського шуму, писав свої вірші.

Одного разу на світанку пішов він на берег моря. Поставив розкладний столик, умочив золоте перо в срібний каламар і почав писати якийсь вірш на рожевому папері.

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію
книги.